

РЕШЕНИЕ

№ 3400

гр. София, 22.05.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.05.2018 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска

Елка Атанасова

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2677** по описа за **2018** година докладвано от съдия Елка Атанасова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 63, ал.1, изр.2-ро от ЗАНН.

С решение № 313522 от 10.01.2018г., постановено по н.а.х. дело № 15493/2017 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение /СРС-НО/, 121 състав, е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 14 - 4332 - 013011/06.11.2014г. на зам.началник Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на Г. Х. Г., на основание чл. 183, ал. 5, т.2 от ЗДвП за нарушение по чл.119, ал.1 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 100лв., а в останалата част, с която на основание чл. 177 ал. 1 т. 2 пр. 2 за нарушение на чл.150 ЗДвП му е наложено наказание „глоба“ в размер на 300 лв., и и в частта, с която на основание чл.177 ал.1 т.4 пр.1 за нарушение на чл. 5 ал.3, т. 2 от ЗДвП му е наложено наказание „глоба“ в размер на 150лв., е отменено, като незаконосъобразно=

Така постановеното решение, в срока и по реда на чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, е обжалвано от Г. Х. Г., чрез адвокат С. Д. С. от САК. Излагат се твърдения, че обвинението не е доказано, а СРС се е произнесъл по непълна фактическа обстановка.Твърди се, че не е индивидуализирано лицето посочено като пешеходец, което водело до незаконосъобразност на НП. Иска се отмяна на решението на въззивния съд, в частта, в която е потвърдено наказателно постановление НП № 14 - 4332 - 013011/06.11.2014г. на зам.началник Отдел „Пътна

полиция“ при СДВР.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, касаторът не се явява и не се представлява.

Касационният ответник – СДВР – отдел „Пътна полиция“ не изпраща представител и не ангажира становище=

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл. 348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл. 218, ал. 2 от АПК, вр чл. 348 и чл. 354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима. Подадена е от активно легитимирано лице, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От фактическа страна СРС е установил, че на 08.06.2014 г. около 11:35 часа в [населено място], Г. Г. управлявал лек автомобил „Деу М.“ с рег. [рег.номер на МПС] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], като на кръстовището с [улица], при наличие на пешеходна пътека тип „зебра“ , обозначена с пътна маркировка, не пропуска пресичащия отляво пешеходец– нарушение по чл. 119, ал. 1 от ЗДвП, констатирано непосредствено от полицаите Й. и Л., младши автоконтрольори, които спрели автомобила за проверка и установили допълнително, че касаторът управлявал МПС без свидетелство за управление на МПС, което му било отнето по реда на чл.171 т.4, както и че моторното средство е спряно от движение.

С обжалваното решение СРС е отменил Наказателно постановление № 14-4332-013011/ 06.11 2014г. на зам.началник Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на Г. Х. Г. на основание на основание чл. 177 ал. 1 т. 2 пр. 2 за нарушение на чл.150 ЗДвП му е наложено наказание „глоба“ в размер на 300 лв., и на основание чл.177 ал.1 т.4 пр.1 за нарушение на чл. 5 ал.3, т. 2 от ЗДвП му е наложено наказание „глоба“ в размер на 150лв. и е потвърдил наказателното постановление в останалата му част. За да постанови решението си, съдът е приел, че по отношение на нарушението по чл. 150 от ЗДвП., санкционирано на основание чл. 177, ал.1, т.2, пр.2 от ЗДвП е допусната грешка от страна на административно наказващия орган, тъй като, след като се установило, че Г. няма изискуемото му по закон „съответно свидетелство за управление на МПС“ е следвало да му се наложи административно наказание „глоба“, но на различно основание, а именно - по чл. 177, ал.1, т.2, пр.2 от ЗДвП, за нарушение на чл.150а ЗДвП, доколкото разграничителният критерий между двете императивни правила е в обстоятелството дали деецът има придобита правоспособност по предвидения ред, каквото в случая жалбоподателят Г. притежава. Ето защо, районният съд е счел, че в тази си част НП се явява незаконосъобразно, поради което го е отменил.

По отношение на нарушението на чл. 5, ал.3, т.2 от ЗДвП, съдът е приел, че от представените по делото доказателства не може да се обоснове безспорен извод, че касаторът е управлявал пътно превозно средство, спряно от движение. Поради тази причина СРС е счел, че и в тази си част НП се явява незаконосъобразно, поради което е отменил същото. В тези части, няма касационна жалба срещу решението и НП е влязло в сила досежно тези нарушения.

По отношение на нарушението по чл. 119 ал.1 от ЗДвП съдът е приел, че от събраните

доказателства безспорно е доказано, че касаторът е осъществил от обективна и от субективна страна вмененото му нарушение, за което правилно му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева.

Настоящата инстанция споделя напълно изводите на районния съд за законосъобразност на НП, в частта на наложеното наказание по чл. 183, ал.5, т.2, пр.2 от ЗДвП за нарушение по чл.119 ал.1 от ЗДвП, изложени в обжалваната част на решението.

Правилно е приложен и материалният закон от страна на първоинстанционният съд.

Съгласно чл. 119, ал. 1 ЗДвП, Г. Г. е бил длъжен да пропусне стъпилия на пешеходната пътека или преминаващия по нея пешеходец, като намали скоростта или спре. Установено е по делото, че същият не е спазил правилата за предимство, като не е пропуснал стъпилия на пешеходната пътека пешеходец. С деянието е осъществен от обективна и субективна страна съставът на административно нарушение по чл. 119, ал. 1 ЗДвП.

Неоснователно е възражението на касатора, че вмененото му нарушение не е доказано по безспорен начин. Видно от събраните по делото доказателства от тях безспорно се установява, че касаторът не е спрял и пропуснал стъпилия пешеходец на обозначената с пътен знак Д17 пешеходна пътека на описаното в АУАН място. СРС е обсъдил всички представени по делото доказателства в тяхната цялост и взаимна връзка, вкл. И показанията на очевидеца – св. Й., и се е произнесъл, като е направил съответния логичен на тях извод.

На следващо място следва да се отбележи и факта, че касаторът не е представил никакви доказателства и не е поискал събиране на други доказателства, които могат да оборят установените с АУАН факти. Не са налице противоречиви доказателства по отношение на фактите по делото, отнасящи се до управляване на посочения автомобил от жалбоподателя, както и че с него е преминал през пешеходната пътека.

Относно възражението на касатора, че пешеходецът, на който е отнето предимството, трябва да бъде индивидуализиран касационният съд намира, че за съставомерността на деянието е без значение кой е пешеходецът, дали е мъж, жена, или дете, както и дали пешеходецът е един или са повече, доколкото няма законово изискване да бъде индивидуализиран пешеходеца, преминаващ по пешеходната пътека, тъй като неговата самоличност не е елемент от фактическия състав на нарушението.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК, съдът не констатира законосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

Поради това и на основание чл.221 ал.2 от АПК във връзка с чл.63 ал.1 от ЗАНН Административен съд София-град, XIX касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 313522 от 10.01.2018г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 121 състав, по н.а.х.д. № 15493/2017г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

